

Závěrečné stanovisko

ve věci pana P. K.

Na veřejnou ochránkyni práv se obrátil pan P. K. (dále „stěžovatel“) podnětem, v němž nesouhlasil s vyřízením své žádosti o proplacení přesčasových hodin za roky 2007 a 2008, které odpracoval jako příslušník Policie České republiky zařazený na operačním středisku Městského ředitelství policie Ostrava (dále „městské ředitelství“). Upozorňuje na údajný nerovný přístup k nařizování přesčasových hodin v tomto období oproti příslušníkům zařazeným na jiných pracovištích a dlouhodobou absenci řešení nedostatečného personálního zajištění operačního střediska.

A - Závěry šetření

Šetření jsem zaměřila na posouzení souladu řízení o žádosti stěžovatele o proplacení přesčasových hodin se zákonem o služebním poměru¹ ve světle tehdy dostupné soudní judikatury.² S ohledem na značný časový odstup a skutečnost, že stěžovatel již není příslušníkem Policie České republiky, jsem neprověřovala stěžovatelem zmiňovaný nerovný přístup k nařizování přesčasových hodin a (ne)řešení nedostatečného personálního zajištění operačního střediska.

Ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv³ jsem dospěla k přesvědčení, že se ředitel městského ředitelství a ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále „krajské ředitelství“) dopustili pochybení spočívajícího v tom, že zamítli žádost stěžovatele o proplacení nařízených služeb přesčas, aniž v každém jednotlivém případě zkoumali, zda byly dány podmínky pro nařízení služby přesčas ve světle relevantní soudní judikatury.

B - Vyjádření úřadu

Ke zprávě o šetření se vyjádřil ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje.⁴ Vyjádřil za sebe i ředitele městského ředitelství přesvědčení, že služby přesčas byly nařizovány ve výjimečných případech, tak jak jsou vymezeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41. Plánování služby se provádí s časovým předstihem tak, aby

¹ Zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

² Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, sp. zn. 10 A 34/2010-28, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 12. 2011, sp. zn. 10 A 75/2011-23, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 11. 2012, sp. zn. 10 A 48/2012-36, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. 4 Ads 11/2013-41, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 6 Ads 151/2011-126, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 4 Ads 15/2012-34; vše dostupné na www.nssoud.cz.

³ Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv.

⁴ Dopis ze dne 15. 1. 2015, č. j. KRPT-177243-2/ČJ-2014-0700OP.

plán na následující měsíc byl vložen do modulu časového plánování systému EKIS WEB nejpozději do 25. dne předcházejícího měsíce. Policista nemá povinnost oznamovat předem případnou plánovanou absenci, a pokud ji oznámí služebnímu funkcionáři po vyhotovení plánu a služební funkcionář s udělením služebního volna, dovolené apod. souhlasí, musí bezpodmínečně nařídít jinému pracovníkovi, aby takto omluvenou službu vykonal nad rámec jemu naplánovaných hodin. I v případech, kdy služební funkcionář má informace o budoucí absenci policisty na pracovišti, může výkon služby nařídít pouze okruhu policistů, které má ve svém organizačním článku k dispozici. Výkon služby na operačním středisku vyžaduje specializovanou odbornou přípravu policisty a bez této nemůže úkoly operačního střediska zodpovědně vykonávat kterýkoliv policista.

Důležitost řádného fungování operačního střediska je vymezena jednak interním předpisem služebního funkcionáře, který specifikuje širokou škálu činností, jež středisko zabezpečuje, a jednak i nepřetržitým výkonem služby po dobu 24 hodin denně bez ohledu na dny volna a státní svátky. Při plnění úkolů policie, vymezených obecně v ustanovení § 2 zákona o Policii České republiky⁵, plní operační středisko nezastupitelnou úlohu a je v důležitém zájmu služby, aby kontinuita plnění úkolů nebyla ničím narušena. Podle ředitele krajského ředitelství je nesystémové a nevhodné účelově nasystemizovat větší počet příslušníků pouze z toho důvodu, aby byli připraveni zastoupit příslušníky, kteří jsou uznáni neschopnými ke službě, čerpají řádné dovolené, služební volna, ozdravné pobyty apod. Předimenzování organizačního článku by mělo za následek nenaplnění objemu základní doby služby, vymezené ustanovením § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru v objemu 37,5 hodiny, a tím současně porušení zákona. Všichni policisté zařazení u organizačního článku by pak nenaplnovali zákonem stanovenou dobu služby v týdnu, přestože by jim nebyl služební příjem nijak krácen.

Ředitel krajského ředitelství se neztotožnil s mým závěrem, že „službu přesčas tedy nelze nařizovat v situacích, které bylo možno předvídat při plánování směn (např. plánovaná dovolená, studijní pobyt či dlouhodobá pracovní neschopnost jiných příslušníků).“ Služební funkcionář by takto byl paradoxně postaven před neřešitelný problém, když by policista onemocněl poslední den v měsíci a podle charakteru onemocnění by bylo zřejmé, že bude v následujícím měsíci neschopen výkonu služby např. tři týdny. Na poslední směnu v měsíci by, v souladu se stanoviskem soudu, mohl nařídít výkon služby přesčas jinému policistovi za práce neschopného, ale od prvního dne v měsíci by to již nebyla „nepředvídatelná situace“ a nemohl by absenci nemocného řešit nařízením služby přesčas.

Závěry šetření se opírají o úřední záznam vedoucího operačního střediska ppor. K., v němž upozorňoval na personální nedostatečnost. Při svých výpočtech vedoucí presumoval 10 dnů pracovní neschopnosti na jednoho pracovníka ročně. Při takto učiněné prognóze za stavu 25 policistů na operačním středisku by to znamenalo zabezpečit výkon služby za nemocenskou na 6 000 hodin. To představuje (při fondu dobu služby 1 958 hodin ročně) nárůst o minimálně 3 policisty. Nastane-li situace, že prognóza nebyla správná a nikdo neonemocní, pak bude výkon služby 3 policistů nulový, ale služební příjem bude vyplacen. V daném případě hrozí

⁵ Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

krajskému řediteli jako správci rozpočtu postih za porušení povinnosti při hospodaření s prostředky ze státního rozpočtu a případná náhrada škody. Je tedy logické, že nelze v úvahách o nedostatečném personálním obsazení argumentovat těmito údaji. Chybějícího policistu na pracovišti nelze nahradit okamžitě ani jiným zákonem stanoveným způsobem. Stěžovatel argumentoval ve svých podáních, že bylo možno vyslat na operační středisko „stážisty.“ Zákon nezná tento pojem. Nejblíže tomu se svým charakterem jeví vyslání příslušníka na studijní pobyt. Smyslem studijního pobytu však není samostatný výkon služby, nýbrž získávání znalostí, dovedností a zkušeností potřebných k výkonu služby, jak má na mysli ustanovení § 38 odst. 1 zákona o služebním poměru. Pro institut zastupování na jiném služebním místě ve smyslu ustanovení § 39 zákona o služebním poměru musí být splněna podmínka nepřítomnosti příslušníka, který je na toto služební místo ustanoven, nebo na toto místo musí probíhat výběrové řízení. Použit však lze pouze příslušníka s nižší služební hodností, u kterého se však předpokládají menší znalosti a zkušenosti v policejních činnostech, neboť dosavadní náplň služebních činností nevyžadovala širší znalosti. Rovněž institut převelení nelze použít. Podle ustanovení § 36 zákona o služebním poměru lze převelet pouze z důvodu důležitého zájmu služby, tedy ze stejných důvodů, pro které lze nařídit službu přesčas, a to pouze k plnění úkolů vyplývajících ze služebního místa, na které je ustanoven, do dočasně zřízené služební skupiny příslušníků určené k plnění mimořádného úkolu, nebo jiných úkolů bezpečnostního sboru, jež nevyplývají ze služebního místa, na které je ustanoven, nejdéle však na dobu 60 dnů, které jsou jeho obvyklými dny služby v průběhu kalendářního roku, popřípadě na dobu delší, jde-li o úkoly vyplývající z krizové situace. První varianta umožňuje prakticky převelet pouze policistu z jiného operačního střediska, což by znamenalo oslabení tohoto útvaru a přenesení problému zastupitelnosti na jiného služebního funkcionáře. Ve všech uvedených případech však zákon vyžaduje, aby bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru. V rámci řízení musí být účastníkovi poskytnuta přiměřená doba k uplatnění jeho procesních práv a poté může být vydáno rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že tento institut neřeší okamžitou ani krátkodobě dohlednou možnost pokrýt absenci policisty kteréhokoliv útvaru okamžitě.

V otázce vázanosti služebních orgánů judikaturou správních soudů v jiných věcech (bod C3) se ředitel krajského ředitelství domnívá, že ve své rozhodovací činnosti plně respektoval závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích a Nejvyššího správního soudu v obdobných záležitostech. Předmětná rozhodnutí byla v rámci řízení doložena do spisového materiálu a byla jim věnována patřičná pozornost při posuzování žádosti stěžovatele. Rozhodování služebního funkcionáře musí vycházet z jedinečnosti každého posuzovaného případu, jelikož se odehrává v jiném čase, na jiném místě, v jiných podmínkách a za účasti jiných osob. Zákonodárce ukládá v ustanovení § 180 zákona o služebním poměru služebnímu funkcionáři zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí s tím, že hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Jestliže rozhodnutí soudu v jiné věci slouží jako důkaz, má služební funkcionář právo tento důkaz hodnotit, a to zejména z pohledu jeho použitelnosti na projednávanou věc. Ředitel krajského ředitelství nepopírá judikurní význam rozhodnutí správních soudů, zastává však názor, že nelze závěry soudu učiněné v jiné, byť podobné věci, přejímat a mechanicky aplikovat na projednávanou věc. Tento postup by odpovídal anglosaskému systému práva postavenému na soudních precedentech, který však

není součástí českého systému práva. Totožný názor vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 7 Afs 15/2010-89 takto: „*Přestože je Nejvyšší správní soud vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví, který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování, jakož i sleduje a vyhodnocuje pravomocná rozhodnutí těchto soudů ve správním soudnictví (srov. 12 s. ř s.), nemají jeho rozhodnutí povahu soudních precedentů, jak je tomu např. v anglosaském systému práva. Rozhodnutí vyšších soudů proto mají toliko závaznost individuální. To znamená, že byť je každý soud (včetně správního) při svém rozhodování vždy nezávislý, může být současně, za splnění zákonných předpokladů, vázán právním názorem vyššího soudu. V oblasti správního soudnictví je tomu tak např. tehdy, rozhoduje-li správní (krajský soud) v jedné a téže věci opakovaně, tj. po proběhlém kasačním řízení, kdy bylo jeho původní rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno a je-li při tomto následném rozhodnutí vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř s.).*

Byť tedy mohou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu mezi laickou veřejností navozovat dojem všeobecné závaznosti, mají toliko informativní charakter a působí jako orientační pomůcka pro účastníky řízení k nastínění směru, jímž se v příslušné projednávané věci ubírá výklad dotčených právních norem, popřípadě mohou sloužit k podpoře přesvědčivosti vyslovených právních závěrů jak účastníků řízení, tak i případně samotných správních soudů. Ve svém důsledku jsou i nástrojem procesní ekonomie, neboť mohou účastníkům ozřejmit možný budoucí výsledek řízení o opravných prostředcích vůči napadeným rozhodnutím správních soudů, tj. mohou tak šetřit majetková práva účastníků řízení.“ V tomto smyslu ředitel krajského ředitelství poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 58/2011-61, týkající se přezkoumávání rozkazů velitelů o rozdělení služeb soudem. Zákonodárce otázku přezkoumávání rozkazů upravil v ustanovení § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru, kde neponechává prostor pro soudní přezkum rozkazů. Správní soud v Českých Budějovicích a v návaznosti pak i Nejvyšší správní soud, dle jeho názoru, přezkoumávaly rozkazy o rozdělení služeb nad potřebný rámec. V této polemice nad rámec konstatuji, že se dosud ani jeden soud nezabýval otázkou, proč se žadatelé o proplacení přesčasových hodin nedomáhali svého práva ihned poté, co jim (dle jejich názoru) byla protiprávně nařizována služba přesčas, přestože jim to zákonodárce uložil v ustanovení § 46 odst. 2 zákona dokonce jako povinnost – „*Je-li rozkaz vedoucího příslušníka ve zřejmém rozporu s právním předpisem, příslušník je povinen jej na tuto skutečnost upozornit.“*

C - Závěrečné hodnocení

Jelikož mě ředitel krajského ředitelství nepřesvědčil o správnosti svých závěrů, přistoupila jsem k vydání závěrečného stanoviska podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv. Součástí stanoviska je návrh opatření k nápravě.

I nadále jsem přesvědčena, že z dostupného spisového materiálu je možno dovodit dlouhodobou personální poddimenzovanost operačního střediska na městském ředitelství. Vycházím ze systemizačních tabulek k vybraným měsícům sledovaného období (roky 2007 a 2008), kdy k 1. 4. 2007, 1. 6. 2007, 1. 1. 2008, 1. 8. 2008 na operačním středisku pracovalo o 1 policistu

méně, než byl počet systemizovaných míst, k 1. 7. 2008 dokonce o 2 policisty méně. Tento nepříznivý stav byl podle tehdejšího vedoucího operačního střediska ppor. F.K. způsoben masovým odchodem policistů do civilu, přičemž jejich stavy se do posuzovaného období (tj. roky 2007 a 2008) zcela nenaplnily. Přestože k 1. 1. 2008 došlo k navýšení o jedno tabulkové místo, ani toto situaci výrazně nezlepšilo. Důvodem byl systém obsazování volných míst, který byl popsán v „Záznamu o prověřovaných skutečnostech podle čl. 11 odst. 1 písm. e) NMV č. 55/2003“, ze dne 10. 12. 2008.⁶ V nejlepší případě bylo volné místo obsazeno za 14 dnů od uvolnění (obsazení místa příslušníkem z aktivní nebo neaktivní zálohy), v lepší případě za 1 měsíc (vybrán pracovník ze stejného městského ředitelství), v horším případě za 2 měsíce (pracovník z jiného okresu), v nejhorším případě nebyl nikdo vybrán a výběrové řízení se opakovalo. Mohlo se tedy stát, že služební místo bylo volné i 4 měsíce, což představuje 32 směn navíc za nepřítomného policistu. Přestože ppor. K. požádal o navýšení početního stavu na operačním středisku o jedno tabulkové místo již v květnu 2007, vedení městského ředitelství mu v té době nevyhovělo.

Z dostupných podkladů se tedy jeví jako pravděpodobné, že rozsah služeb přesčas v praxi operačního střediska ve sledovaném období přímo souvisel s nedostatkem pracovníků na tomto útvaru. Jinými slovy, **pokud by na operačním středisku pracovalo tolik příslušníků, aby mohl být pokryt provoz operačního střediska bez nařizování služeb přesčas (s výjimkou nepředvídatelných případů), lze se důvodně domnívat, že by rozsah nařízených služeb přesčas (a to nejen v případě stěžovatele) byl podstatně nižší.**

Nikterak nezpochybňuji důležitost řádného fungování operačního střediska pro činnost městského ředitelství jako celku. **Nicméně na základě výše popsaných skutečností se nedomníám, že by služby přesčas na operačním středisku byly ve sledovaném období nařizovány ve výjimečných případech, jak je definoval Nejvyšší správní soud,** který konstatoval, že se „*jedná o situace, jež nebylo možno předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 služebního zákona, jako kupříkladu již zmíněná momentální indispozice či absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny.*“⁷ Důvody, které služební orgány zmiňovaly v souvislosti s nařízením služby přesčas, byly dovolená, studijní volno či nemoc některého (některých) z příslušníků zařazených na operačním středisku. Domnívám se, že tyto absence (pokud se nejednalo např. o nějaké náhlé onemocnění, které nebylo při plánování služeb nadřízenému příslušníkovi známo) by měl vedoucí příslušník být schopen řešit, aniž by musel nařizovat služby přesčas. Ty by skutečně měly být vyhrazeny pouze pro mimořádné úkoly a situace, které nebylo možno při plánování služeb předvídat.

⁶ Č. j. MROV-38853-5/ČJ-2008-57-KN.

⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, Sb. NSS č. 2900/2013, www.nssoud.cz.

Jazykový výklad ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru⁸ ve spojení s ustanovením § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru⁹ může svádět k závěru, že službu přesčas lze nařídit ve všech případech, kdy má být její náplní plnění úkolů bezpečnostního sboru stanovených zákonem. Shoduji se nicméně s názorem Nejvyššího správního soudu, že **důsledky překážek na straně zaměstnavatele v podobě nedostatečného personálního zajištění jednotlivých útvarů nelze přenášet na příslušníky v podobě zvýšených nároků na ně kladených, tj. nařizováním služeb přesčas.** Důležitý zájem služby ve smyslu ustanovení § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru tedy nelze automaticky spatřovat v řešení důsledku dlouhodobě nedostatečného personálního pokrytí jednotlivých útvarů nařizováním služby přesčas, protože v takovém případě se vytrácí ona výjimečnost služby přesčas, a stává se tak jakýmsi dodatečným fondem služby nad rámec základní doby služby v rozsahu 37,5 hodin týdně. Vedoucí příslušník by z tohoto fondu mohl čerpat do limitu 150 hodin ročně, aniž by v každém jednotlivém případě musel nařízení služby vykazovat a zdůvodňovat.

Nesouhlasím s argumentací ředitele krajského ředitelství, že policista nemá povinnost oznamovat předem případnou plánovanou absenci, a pokud ji oznámí služebnímu funkcionáři po vyhotovení plánu služeb a služební funkcionář s udělením služebního volna, dovolené apod. souhlasí, musí bezpodmínečně nařídit jinému pracovníkovi, aby takto omluvenou službu vykonal nad rámec jemu naplánovaných hodin. Domnívám se, že by příslušníci měli svému nadřízenému sdělovat požadavky na dovolenou, služební volno, studijní pobyt apod. s dostatečným předstihem tak, aby mohl naplánovat služby bez toho, aby musel z těchto důvodů některému z příslušníků nařizovat službu přesčas. Pokud by se sešlo více požadavků na tyto absence, mělo by být v pravomoci nadřízeného některému z nich nevyhovět. Teprve v případě neočekávaných absencí (náhlá indispozice, vyřizování pohřbu příbuzného, náhlý úkol apod.) by bylo možno nařídit službu přesčas.

Ačkoliv tedy chápu, že vedoucí příslušník na operačním středisku byl nucen s ohledem na počet příslušníků, kteří byli v té době k dispozici, řešit nastalou situaci způsobem, který použil (a jak jsem pochopila z dostupných podkladů, nejednalo se v kontextu Policie České republiky jako celku o ojedinělou záležitost), postupoval v rozporu s podmínkami pro nařízení služby přesčas podle ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Za této situace bylo, podle mého názoru, namíste přiznat stěžovateli na základě analogického použití ustanovení § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru¹⁰ poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku,

⁸ (1) Příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.

⁹ (1) Za důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

¹⁰ (1) Příslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.

i za každou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, kterou vykonal v rozporu se zákonem.¹¹

Pokud jde o vázanost správních orgánů či soudů soudní judikaturou, souhlasím s ředitelem krajského ředitelství, že rozhodnutí soudu nelze chápat jako precedent v anglosaském systému práva v tom směru, že by byl závazný i pro další obdobné případy. Na druhou stranu, soudní judikatura plní nezastupitelnou úlohu při sjednocování výkladu právních norem. V tomto případě správní soudy definovaly podmínky, za nichž lze v *důležitém zájmu služby* nařídit službu přesčas.¹² Rozsudek Nejvyššího správního soudu citovaný v poznámce pod čarou č. 7, který byl řediteli krajského ředitelství v době odvolacího řízení znám, byl navíc krátce po vydání odvolacího rozhodnutí publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, což nepochybně zvyšuje jeho argumentační význam.

D - Opatření k nápravě

Protože podle ustanovení § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru může podnět k přezkumnému řízení podat pouze služební funkcionář nebo účastník, a dosud neuplynula lhůta pro zahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 193 odst. 4 zákona o služebním poměru, **navrhují** podle ustanovení § 19 písm. a) zákona o veřejném ochránci práv **jako opatření k nápravě, aby ředitel krajského ředitelství podal ministru vnitra podnět k přezkoumání svého rozhodnutí ze dne 3. 9. 2013, č. KRPT-274581-33/ČJ-2012-0700KR-PK, a rozhodnutí ředitele městského ředitelství ze dne 29. 4. 2013, č. KRPT-274581-20/ČJ-2012-0707KR.**

Závěrečné stanovisko zasílám řediteli městského ředitelství a řediteli krajského ředitelství a ředitele krajského ředitelství žádám, aby mi v souladu se zákonem o veřejném ochránci práv sdělil, zda provedl navržené opatření k nápravě. Odpověď očekávám v zákonné lhůtě 30 dnů od doručení stanoviska. Stanovisko zasílám také stěžovateli.

Pokud ředitel městského ředitelství nepřijme navržené opatření k nápravě nebo provedená opatření nebudou považovat za dostatečná, podle ustanovení § 20 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv vyrozumím nadřízený úřad, případně mohu o svých zjištěních informovat veřejnost, včetně sdělení jmen osob oprávněných jednat jménem krajského ředitelství.

Mgr. Anna Š a b a t o v á, Ph.D., v. r.
veřejná ochránkyně práv
(stanovisko je opatřeno elektronickým podpisem)

¹¹ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu citovaný v poznámce pod čarou č. 7.

¹² Těmi podmínkami jsou 1) důležitý zájem služby, 2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, odůvodnění přijetí tohoto opatření, maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu.